

Michael Falchs navnløse journalist finder til sidst sammen med den resignerede politichef Ehlers, der spilles af Ole Ernst

Helte, skurke og kolde lig

Fine skuespilpræstationer og en god miljøbeskrivelse omkring en tynd handling i den nye danske krimi »Mord i mørket«, som får premiere i dag

Film: »Mord i mørket« instrueret af Sune Lund-Sørensen, frit efter roman af Dan Turéll (Palads, Cinema 1-8 og BioTrio, Tåstrup).

Frygten for, at »Mord i mørket« skulle ende som en dårlig efterligning af de amerikanske hårde og hudløse action-film er gjort grundigt til skamme.

Her er hårde slagsmål, skurke og en enkelt cool helt, men her er også dansk hygge og et jordnært og rimeligt uhøjtideligt temperament, der får én til viligt at leve med i jagten på den navnløse journalist – selv om intrigen ikke byder på de store overraskelser.

Højdepunkterne i »Mord i mørket« findes ikke i spændingen eller handlingen, men i den varme beskrivelse af det farverige, tarvelige, modsætningsfyldte miljø på Vesterbro. Og så i striben af indtagende skuespilpræstationer. Michael Falch står i front som den allestedsnærværende desillusionerede, hårdkogte og dog så hjertensgode helt, der fremstilles knapt så ensom og træt, som i Dan Turélls roman – godt det samme, det kunne altsammen nemt være blevet for meget på et lærred.

Journalisten er netop blevet fyret fra sit freelance arbejde på Middagsbladet og har planer om at rejse til Grækenland, da han involveres i mordet på en af hans nærmeste venner, Ole Kok, en lille caféjer og narkokurer, der drømmer om at tage med veninden til Vejle og få sig en anpart i et hyggeligt lille værtshus. Sådan skal det ikke blive. Efter en hyggelig aften, hvor journalisten og caféjeren har haft en god lille jamsession på saxofon og klaver, går journalisten hjem, mens Ole Kok i cafeen kommer til at optage en vigtig narkohandel på båndoptageren. En optagelse, der kan koste store bagmænd dyrt...og så går den vilde jagt.

Caféjeren Ole Kok myrdes og journalisten anklages for mordet, bliver slæbt på politistationen, men slipper fri og starter sit eget opklaringsarbejde, når han da ikke stæser Vesterbro rundt for at undgå politiet og de kriminelle bagmænds håndlangere, for ikke at tale om hans redaktør, der pludselig er meget interesseret i, at han skal skrive om mordene. Mens politi, redaktør og håndlangere således kæmper ihærdigt for at finde ham, får journalisten hjælp til sin jagt af en krukke

transvestit med hjertet på rette sted og af en gammel antikvarboghandler, der så nødig vil se kvarteret ødelagt og desuden har en niece, som også er indblandet i affæren.

Og så skal der vist ikke røbes mere, skønt slutningen ikke er svær at regne ud. Selve historien er der intet nyt i, den spinkle spænding opbygges helt på traditionel vis og udløses som ventet, de onde er fuldstændig så skrupeløse, som de nu skal være, og de gode så inderligt gode, som de nu skal være.

Men miljøet virker ægte, og det i sig selv er en fin præstation. Man fornemmer alle de kranke skæbner, de forhutlede ludere og sortbørshandlerne, de småhandlende og natklubberne, de røgfylde værtshuse og den støvede antikvarboghandel, der på en eller anden måde har overlevet midt i det hele.

Ove Sprogø spiller tørt og godt som den gamle antikvarboghandler, Tommy Kenter er som Ole Kok både naiv og veg, og Lone Knutzon overbeviser som den frygtsomme, hjælpeløse pige fra landet, der må ende som offer i et hårdt miljø. Heller ikke Ole Ernsts politichef er ueffen, kynisk og dog erfaren,

resigneret og gennemskuende, uden at kunne stille meget op. Slet ikke når hans assistent er så uerfaren med miljøet, som Hans Henrik Voetmanns proviensielle politimand.

At opdrive en handlingens mand som Michael Falchs navnløse journalist på virkelighedens Vesterbro vil nok vække problemer. Men lidt eventyr skal der med i en historie som denne, og Michael Falch er så charmerende dansk på trods af sin hårdkogte udanske facon, at eventyret ikke føles importeret. Ikke alene skal han bære stort set hver eneste scene, han skal også hele tiden sørge for at holde sig omkring et følsomt balancepunkt mellem alvor og ironi. Og han gør det – endda flot. Som en sidebemærkning kan man måske undre sig over, hvordan han bærer sig ad med at vedligeholde samme resignerede (smarte) uorden i læderslips, skjorte og storfrakke (med vatskuldre) og samme hårdkogte mellemlængde på skægstubene under så hektiske og intense begivenheder, som dem, han udsættes for. Men det er småting.

Sune Lund-Sørensen har leveret et godt stykke håndværk.
BIRGITTE BARTHOLDY